

skulde have, det vil sige, at vi skulde indskrænke os til at faae det tørre Resultat frem, at der ved Efterhyn af Regnskabet ikke fandtes Anledning til at indstille nogetsomhelst Punkt til vor Beslutning, og dermed skulde saa Sagen være berigtiget? Det vilde være en stor Misforstaaelse; det er just meget ofte saadanne Poster, ved hvilke der slet ikke kan være Tale om en Afvigelse mellem Bevilling og Regnskab, der fortjene den alleuøagtigste og grundigste Underjøgelse, ikke for at vi bagefter skulde komme til at gjøre Ansvar gjældende, ikke for at vi skulde komme til at tage Beslutning derom, men fordi de Forhold, der deri omhandles, virkelig fortjene at sees nærmere efter, for at den Forvisning, at de ere behandlede paa en forsvaerlig Maade, kan komme frem og blive levende hos os. Jeg vil tillade mig en Paradox; jeg vil sige, at det er meget ofte den vidtløftigste Behandling af enkelte Paragrapher, der er den korteste, og det er meget ofte den korteste, der er den vidtløftigste. Naar vi f. Ex. tage Statsrevisionens nærværende Arbejde for os, med hvilket Udvalget jo i det Hele har erklæret at være saa meget tilfreds — endssjøndt jeg nok synes, at der kunde have været fremhævet mere eller mindre tilfredsstillende Partier, thi der er ganske sikkert Partier, som ere meget tilfredsstillende, men der er andre, som ikke synes mig at kunde ganske kastes sammen med dem — da er det ganske sikkert, at der er Paragrapher, som ere behandlede med en temmelig stor Udførlighed, jeg vil blot t. Ex. nævne dem, der omhandle Krigs- og Marineministeriet; men jeg vil spørge Enhver, der har gjort sig den Uleilighed at gennemlæse Betænkningen angaaende disse Paragrapher nogenlunde omhyggelig, om han ikke vil finde, at det i det Hele taget er en Behandling, hvoraf man ikke kunde ønske overmaade Meget udeladt, hvoraf ikke overmaade Meget kunde eller burde savnes. Paa den anden Side kan jeg nævne Paragrapher, der ere saa kort behandlede, at selv de Svrigste, de, der have de meest varme og brændende Duffer om, at det Hele maatte indskrænkes til et ganske lille Ark, maae erklære sig tilfredsstillende. Naar jeg f. Ex. tager § 9 om det kongelige Husets

Apanager, saa fylder denne ganske vist kun en halv Side i Betænkningen; men om den vil jeg sige, at det er en af de Paragrapher, der ere allervidtløftigst behandlede, hvor man allerlettest og uden den ringeste Skade kunde undvære Alt, hvad der staaer. Thi hvad indeholder § 9? Slet ikke Andet end det, at det paa denne Udgiftsconto bevilgede Beløb er kommet til Udgift saaledes — og saa staaer der anført, hvad Hds. Maj. Enkedronningen, Hds. Kgl. Høihed Arveprindsesse Caroline og Hs. Kgl. Høihed Kronprinds Frederik osv. osv. have modtaget, og det summeres op til en samlet Sum. Men dette er et nøagtigt Aftryk, og slet ikke Andet, af Statsregnskabet, hvori alt dette staaer accurat paa den samme Maade, og det siger jeg, at, naar der ikke kan gives nogen anden Dplysning end den, som Statsregnskabet selv giver accurat paa samme Maade, saa er det, hvor kort det end er, for vidtløftigt. Det paastaar jeg er Vidtløftighed, saa at Udvalget seer, at der ogsaa er Noget, som jeg finder at være for vidtløftigt og uden Skade at kunne være borte. Men der er mangfoldige andre Partier af Betænkningen, som fylde flere Ark, og med Hensyn til hvilke jeg for mit Vedkommende idetmindste vilde beklage overmaade meget, hvis disse Dplysninger ikke havde været tilveiebragte. Da den høitæredede Formand særlig har sat et vist Antal Paragrapher under Forhandling, nemlig §§ 1—8, skal jeg ikke gaae ind paa et Punkt, som jeg mener paa en meget slaaende Maade kunde vise, hvor ubilligt det var, om man fra Betænkningen vilde fjerne, hvad der kun tjente til Forklaring, men ikke til at eftervise nogen Aovereensstemmelse mellem Regnskab og Bevilling, der kunde foranledige Indstilling. Dette maa jeg imidlertid forbeholde mig, naar vi komme til det Punkt, jeg sigter til, det er, saavidt jeg troer, ved § 23; jeg kan, som sagt, ikke inklade mig paa det nu, men det vil derved blive gjort fuldkommen klart, hvorledes saadanne Punkter ikke bør og paa ingen Maade kunne undvære denne vidtløftige og udførlige Behandling, og hvorledes det ikke gaaer an at erklære det for Revisorenes Hovedhverv, kun at fremstille de foresundne Uregelmæssigheder og under extraordinaire For-